

Teoria erorilor și aritmetică în virgulă flotantă

Erorile sunt omniprezente

Radu Tiberiu Trîmbițaș

Universitatea "Babeș-Bolyai"

Februarie 2010

Tipuri de erori

Aprecierea preciziei rezultatelor calculelor este un obiectiv important în Analiza numerică. Se disting mai multe tipuri de erori care pot limita această precizie:

- ❶ **erori în datele de intrare** - sunt în afara (dincolo de) controlului calculelor. Ele se pot datora, de exemplu, imperfecțiunilor inerente ale măsurătorilor fizice.
- ❷ **erori de rotunjire** - apar dacă se fac calcule cu numere a căror reprezentare se restrânge la un număr finit de cifre.
- ❸ **erori de aproximare** - multe metode nu dau soluția exactă a problemei P , ci a unei probleme mai simple \tilde{P} , care aproximează P : integralele se aproximează prin sume finite, derivatele prin diferențe (divizate), etc. Aceste erori se numesc **erori de discretizare**.

Exemplu de eroare de aproximare

- (P) Dorim să aproximăm

$$e = 1 + \frac{1}{1!} + \cdots + \frac{1}{n!} + \dots$$

- Problema se înlocuiește cu problema mai simplă (\tilde{P}) a însumării unui număr finit de termeni -eroare se trunchiere
- În acest capitol ne interesează doar erorile în datele de intrare și erorile de rotunjire

- Combinația dintre o problemă matematică (PM), (de natură constructivă) și specificațiile de precizie ale rezultatului (SP) se numește **problemă numerică**.

- Combinația dintre o problemă matematică (PM), (de natură constructivă) și specificațiile de precizie ale rezultatului (SP) se numește **problemă numerică**.
- Exemplu: Fie $f : \mathbb{R} \rightarrow \mathbb{R}$ și $x \in \mathbb{R}$. Dorim să calculăm $y = f(x)$. În general x nu este reprezentabil în calculator; din acest motiv vom lucra cu o aproximare x^* a sa, $x^* \approx x$. De asemenea este posibil ca f să nu poată fi calculată exact; vom înlocui f cu o aproximantă a sa f_A . Valoarea calculată în calculator va fi $f_A(x^*)$. Deci problema numerică este următoarea:

- Combinația dintre o problemă matematică (PM), (de natură constructivă) și specificațiile de precizie ale rezultatului (SP) se numește **problemă numerică**.
- Exemplu: Fie $f : \mathbb{R} \rightarrow \mathbb{R}$ și $x \in \mathbb{R}$. Dorim să calculăm $y = f(x)$. În general x nu este reprezentabil în calculator; din acest motiv vom lucra cu o aproximare x^* a sa, $x^* \approx x$. De asemenea este posibil ca f să nu poată fi calculată exact; vom înlocui f cu o aproximantă a sa f_A . Valoarea calculată în calculator va fi $f_A(x^*)$. Deci problema numerică este următoarea:

PM. dându-se x și f , să se calculeze $f(x)$;

- Combinația dintre o problemă matematică (PM), (de natură constructivă) și specificațiile de precizie ale rezultatului (SP) se numește **problemă numerică**.
- Exemplu: Fie $f : \mathbb{R} \rightarrow \mathbb{R}$ și $x \in \mathbb{R}$. Dorim să calculăm $y = f(x)$. În general x nu este reprezentabil în calculator; din acest motiv vom lucra cu o aproximare x^* a sa, $x^* \approx x$. De asemenea este posibil ca f să nu poată fi calculată exact; vom înlocui f cu o aproximantă a sa f_A . Valoarea calculată în calculator va fi $f_A(x^*)$. Deci problema numerică este următoarea:

PM. dându-se x și f , să se calculeze $f(x)$;

SP. $|f(x) - f_A(x^*)| < \varepsilon$, ε dat.

- X spațiu liniar normat, $A \subseteq X$, $x \in X$. Un element $x^* \in A$ se numește **aproximantă** a lui x din A (notație $x^* \approx x$).
- $x^* \approx x$ o aproximantă a lui x , diferența $\Delta x = x - x^*$ se numește **eroare**, iar

$$\|\Delta x\| = \|x^* - x\| \quad (1)$$

se numește **eroare absolută**.

•

$$\delta x = \frac{\|\Delta x\|}{\|x\|}, \quad x \neq 0 \quad (2)$$

se numește **eroare relativă**.

- Deoarece în practică x este necunoscut, se folosește aproximarea $\delta x = \frac{\|\Delta x\|}{\|x^*\|}$. Dacă $\|\Delta x\|$ este mic comparativ cu $\|x^*\|$, atunci aproximanta este bună.

Eroarea propagată

- $f : \mathbb{R}^n \longrightarrow \mathbb{R}$, $x = (x_1, \dots, x_n)$, $x^* = (x_1^*, \dots, x_n^*)$. Dorim să evaluăm eroarea absolută și relativă Δf și respectiv δf când se aproximează $f(x)$ prin $f(x^*)$.
- Aceste erori se numesc **erori propagate**, deoarece ne spun cum se propagă eroarea inițială (absolută sau relativă) pe parcursul calculării lui f .
- Presupunem $x = x^* + \Delta x$, $\Delta x = (\Delta x_1, \dots, \Delta x_n)$. Aplicăm formula lui Taylor

$$\begin{aligned}\Delta f &= f(x_1^* + \Delta x_1, \dots, x_n^* + \Delta x_n) - f(x_1^*, \dots, x_n^*) \\ &= \sum_{i=1}^n \Delta x_i \frac{\partial f}{\partial x_i^*}(x_1^*, \dots, x_n^*) + \frac{1}{2} \sum_{i=1}^n \sum_{j=1}^n \Delta x_i \Delta x_j \frac{\partial^2 f}{\partial x_i^* \partial x_j^*}(\theta),\end{aligned}$$

$$\theta \in [(x_1^*, \dots, x_n^*), (x_1^* + \Delta x_1, \dots, x_n^* + \Delta x_n)].$$

- neglijând termenii de ordinul al doilea (mici) obținem

$$\Delta f \approx \sum_{i=1}^n \Delta x_i \frac{\partial f}{\partial x_i^*}(x_1^*, \dots, x_n^*). \quad (3)$$

- Pentru eroarea relativă avem

$$\begin{aligned} \delta f &= \frac{\Delta f}{f} \approx \sum_{i=1}^n \Delta x_i \frac{\frac{\partial f}{\partial x_i^*}(x^*)}{f(x^*)} \\ &= \sum_{i=1}^n \delta x_i \frac{x_i^* \frac{\partial f}{\partial x_i^*}(x^*)}{f(x^*)} \end{aligned} \quad (4)$$

Eroarea propagată III

- Problema inversă: cu ce precizie trebuie approximate datele pentru ca rezultatul să aibă o precizie dată?
- Adică, dându-se $\varepsilon > 0$, cât trebuie să fie Δx_i sau δx_i , $i = \overline{1, n}$ astfel încât Δf sau $\delta f < \varepsilon$?
- **principiul efectelor egale**: se presupune că toți termenii care intervin în (3) sau (4) au același efect, adică

$$\frac{\partial f}{\partial x_1^*}(x^*)\Delta x_1 = \dots = \frac{\partial f}{\partial x_n^*}(x^*)\Delta x_n.$$

- se obține

$$\Delta x_i \approx \frac{\Delta f}{n \left| \frac{\partial f}{\partial x_i^*}(x^*) \right|}. \quad (5)$$

$$\delta x_i = \frac{\delta f}{n \left| \frac{x_i^* \frac{\partial}{\partial x_i^*} f(x^*)}{f(x^*)} \right|}. \quad (6)$$

Exemple

Exemplu. Găsiți o margine a erorii absolute și relative pentru volumul sferei $V = \frac{\pi d^3}{6}$ cu diametrul egal cu $3.7\text{cm} \pm 0.04\text{cm}$ și $\pi \approx 3.14$.

- Calculăm derivatele parțiale

$$\frac{\partial V}{\partial \pi} = \frac{1}{6}d^3 = 8.44, \quad \frac{\partial V}{\partial d} = \frac{1}{2}\pi d^2 = 21.5.$$

- Aplicând formula (3) și definiția erorii relative obținem:

$$\Delta V = \left| \frac{\partial V}{\partial \pi} \right| |\Delta \pi| + \left| \frac{\partial V}{\partial d} \right| |\Delta d| = 8.44 + 21.5 \cdot 0.05 \approx 1.0888,$$

$$\delta_V = \frac{1.0888}{274} \approx 4\%.$$

Exemple - continuare

Exemplu. Un cilindru are raza $R \approx 2m$, înălțimea $H \approx 3m$. Cu ce erori absolute trebuie determinate R , H și π astfel încât V să poată fi calculat cu o eroare $< 0.1m^3$.

Se aplică principiul efectelor egale (5):

$$V = \pi R^2 H, \quad \Delta V = 0.1m^3,$$

$$\frac{\partial V}{\partial \pi} = R^2 H = 12, \quad \frac{\partial V}{\partial R} = 2\pi R H = 37.7, \quad \frac{\partial V}{\partial H} = \pi R^2 = 12.6.$$

$n = 3$, erorile absolute ale argumentelor:

$$\Delta \pi \approx \frac{\Delta V}{3 \frac{\partial V}{\partial \pi}} = \frac{0.1}{3.12} < 0.003,$$

$$\Delta R \approx \frac{0.1}{3 \cdot 37.7} < 0.001,$$

$$\Delta H \approx \frac{0.1}{3 \cdot 12.6} < 0.003.$$

Aritmetică în virgulă flotantă

Parametrii reprezentării

- Parametrii reprezentării în virgulă flotantă sunt următoarele numere naturale
 - **baza** β (întotdeauna pară);
 - **precizia** p ;
 - **exponentul maxim** e_{\max} ;
 - **exponentul minim** e_{\min} ;
- În general, un număr în virgulă flotantă se reprezintă sub forma

$$x = \pm d_0.d_1d_2\dots d_{p-1} \times \beta^e, \quad 0 \leq d_i < \beta \quad (7)$$

$d_0.d_1d_2\dots d_{p-1}$ - **semnificant** sau **mantisă**, e **exponent**.

- Valoarea lui x este

$$\pm (d_0 + d_1\beta^{-1} + d_2\beta^{-2} + \dots + d_{p-1}\beta^{-(p-1)})\beta^e. \quad (8)$$

Parametrii reprezentării

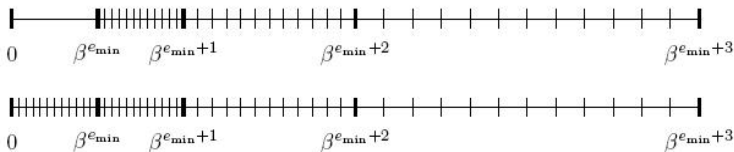
- Unicitatea se asigură prin **normalizare**: se modifică reprezentarea (nu valoarea) astfel încât $d_0 \neq 0$.
- Zero se reprezintă ca $1.0 \times \beta^{e_{\min}-1}$
- Ordinea numerică uzuală a numerelor reale nenegative corespunde ordinii lexicografice a reprezentării lor flotante (cu exponentul în stânga semnificantului).
- **număr în virgulă flotantă** = număr real care poate fi reprezentat exact în virgulă flotantă

Numere denormalizate

- După normalizarea semnificanților rămâne un „gol” între 0 și $\beta^{e_{\min}}$
- Aceasta poate avea ca efect $x - y = 0$ chiar dacă $x \neq y$, iar un fragment de cod de tipul **if** $x \neq y$ **then** $z = 1/(x - y)$ poate eșua
- Soluție: se admit semnificanți nenormalizați când exponentul este e_{\min} (gradual underflow). Aceste numere se numesc **numere denormalizate**. Ele garantează că

$$x = y \iff x - y = 0$$

- Distribuția fără denormalizare și cu denormalizare

Parametrii reprezentării

- Mulțimea numerelor în virgulă flotantă pentru un set de parametri dați ai reprezentării se va nota cu

$$\mathbb{F}(\beta, p, e_{\min}, e_{\max}, \text{denorm}), \quad \text{denorm} \in \{true, false\}.$$

- Această mulțime nu coincide cu \mathbb{R} din următoarele motive:
 - ① este o submulțime finită a lui \mathbb{Q} ;
 - ② pentru $x \in \mathbb{R}$ putem avea $|x| > \beta \times \beta^{e_{\max}}$ (depășire superioară) sau $|x| < 1.0 \times \beta^{e_{\min}}$ (depășire inferioară).
- Operațiile aritmetice uzuale pe $\mathbb{F}(\beta, p, e_{\min}, e_{\max}, \text{denorm})$ se notează cu \oplus , \ominus , \otimes , \oslash , iar funcțiile uzuale cu SIN, COS, EXP, LN, SQRT ș.a.m.d. $(\mathbb{F}, \oplus, \otimes)$ nu este corp deoarece

$$\begin{aligned}(x \oplus y) \oplus z &\neq x \oplus (y \oplus z) & (x \otimes y) \otimes z &\neq x \otimes (y \otimes z) \\ (x \oplus y) \otimes z &\neq x \otimes z \oplus y \otimes z.\end{aligned}$$

- Eroarea relativă
- ulps** – **u**nits in the **l**ast **p**lace (unități în ultima poziție): dacă $z = d_0.d_1d_2 \dots d_{p-1} \dots \times \beta^e$, atunci eroarea este

$$|d_0.d_1d_2 \dots d_{p-1} - z/\beta^e| \beta^{p-1} \text{ulps}.$$

- Eroarea relativă ce corespunde la $\frac{1}{2}$ ulps este

$$\frac{1}{2}\beta^{-p} \leq \frac{1}{2}\text{ulps} \leq \frac{\beta}{2}\beta^{-p},$$

căci eroarea absolută este $\underbrace{0.0 \dots 0}_p \beta' \times \beta^e$, cu $\beta' = \frac{\beta}{2}$. Valoarea

$\text{eps} = \frac{\beta}{2}\beta^{-p}$ se numește **epsilon-ul mașinii**.

- Echivalent rezoluția relativă (distanța relativă între doi vecini)

- Rotunjirea implicită se face după regula cifrei pare: dacă $x = d_0.d_1 \dots d_{p-1}d_p \dots$ și $d_p > \frac{\beta}{2}$ rotunjirea se face în sus, dacă $d_p < \frac{\beta}{2}$ rotunjirea se face în jos, iar dacă $d_p = \frac{\beta}{2}$ și printre cifrele eliminate există una nenulă rotunjirea se face în sus, iar în caz contrar ultima cifră păstrată este pară.
- Alte tipuri de rotunjiri: în jos, în sus, spre zero, trunchiere

Aritmetică în virgulă flotantă

- Definim $\text{fl}(x)$ ca fiind cea mai apropiată aproximare în virgulă flotantă a lui x
- Din definiția eps avem pentru eroarea relativă:

$$\forall x \in \mathbb{R}, \exists \epsilon \text{ cu } |\epsilon| \leq \text{eps} \text{ astfel încât } \text{fl}(x) = x(1 + \epsilon)$$

- Rezultatul unei operații \odot în virgulă flotantă este $\text{fl}(a \odot b)$
- Dacă $\text{fl}(a \odot b)$ este cel mai apropiat număr în virgulă flotantă de $a \odot b$, operațiile aritmetice se rotunjesc corect (standardul IEEE o face), ceea ce ne conduce la următoarea proprietate:

Pentru orice numere în virgulă flotantă x, y , există ϵ cu $|\epsilon| \leq \text{eps}$ astfel încât

$$x \odot y = (x \circ y)(1 + \epsilon)$$

axioma fundamentală a aritmeticii în virgulă flotantă

- Rotunjire la cel mai apropiat par în caz de ambiguitate

- Din formulele pentru eroarea relativă (4), dacă $x \approx x(1 + \delta_x)$ și $y \approx y(1 + \delta_y)$, avem următoarele expresii pentru erorile relative ale operațiilor în virgulă flotantă:

$$\delta_{xy} = \delta_x + \delta_y \quad (9)$$

$$\delta_{x/y} = \delta_x - \delta_y \quad (10)$$

$$\delta_{x+y} = \frac{x}{x+y} \delta_x + \frac{y}{x+y} \delta_y \quad (11)$$

- Singura operație critică din punct de vedere al erorii este scăderea a două cantități apropiate $x \approx y$, caz în care $\delta_{x-y} \rightarrow \infty$.
- Acest fenomen se numește **anulare**

- Anularea este de două tipuri:
 - ① **benignă**, când se scad două cantități exacte
 - ② **catastrofală**, când se scad două cantități deja rotunjite.
- Programatorul trebuie să fie conștient de posibilitatea apariției anulării și să încerce să o evite.
- Expresiile în care apare anularea trebuie rescrise, iar o anulare catastrofală trebuie întotdeauna transformată în una benignă.

- **Exemplu.** Dacă $a \approx b$, atunci expresia $a^2 - b^2$ se transformă în $(a - b)(a + b)$. Forma inițială este de preferat în cazul când $a \gg b$ sau $b \gg a$.
- **Exemplu.** Dacă anularea apare într-o expresie cu radicali, se amplifică cu conjugata:

$$\sqrt{x + \delta} - \sqrt{x} = \frac{\delta}{\sqrt{x + \delta} + \sqrt{x}}, \quad \delta \approx 0.$$

- **Exemplu.** Diferența valorilor unei funcții pentru argumente apropiate se transformă folosind formula lui Taylor:

$$f(x + \delta) - f(x) = \delta f'(x) + \frac{\delta^2}{2} f''(x) + \dots \quad f \in C^n[a, b].$$

Anularea IV

La ecuația de gradul al doilea $ax^2 + bx + c = 0$, anularea poate să apară dacă $b^2 \gg 4ac$. Formulele uzuale

$$x_1 = \frac{-b + \sqrt{b^2 - 4ac}}{2a} \quad (12)$$

$$x_2 = \frac{-b - \sqrt{b^2 - 4ac}}{2a} \quad (13)$$

pot să conducă la anulare astfel: pentru $b > 0$ anularea apare la calculul lui x_1 , iar pentru $b < 0$ anularea apare la calculul lui x_2 . Remediul este să amplificăm cu conjugata

$$x_1 = \frac{2c}{-b - \sqrt{b^2 - 4ac}} \quad (14)$$

$$x_2 = \frac{2c}{-b + \sqrt{b^2 - 4ac}} \quad (15)$$

și să utilizăm în primul caz formulele (14) și (13), iar în al doilea caz (12) și (15).

Standardele IEEE

- Există două standarde diferite pentru calculul în virgulă flotantă:
 - 1 IEEE 754 care prevede $\beta = 2$
 - 2 IEEE 854 care permite $\beta = 2$ sau $\beta = 10$, dar lasă o mai mare libertate de reprezentare.
- Parametrii standardului IEEE 754

	Precizia			
	Simplă	Simplă extinsă	Dublă	Dublă extinsă
p	24	≥ 32	53	≥ 64
e_{\max}	+127	$\geq +1023$	+1023	$\geq +16383$
e_{\min}	-126	≤ -1022	-1022	≤ -16382
dim. exponent	8	≥ 11	11	≥ 15
dim. număr	32	≥ 43	64	≥ 79

Tabela: Parametrii reprezentării flotante

bit ascuns - $d_0 = 1$, deci nu trebuie reprezentat fizic

Motivele pentru formatele extinse sunt:

- ① o mai bună precizie;
- ② pentru conversia din binar în zecimal și invers este nevoie de 9 cifre în simplă precizie și de 17 cifre în dublă precizie.

Motivul pentru care $|e_{min}| < e_{max}$ este acela că $1/2^{e_{min}}$ nu trebuie să dea depășire.

Operațiile $\oplus, \ominus, \otimes, \oslash$ trebuie să fie exact rotunjite. Precizia aceasta se asigură cu două cifre de gardă și un bit suplimentar.

Reprezentarea exponentului se numește **reprezentare cu exponent deplasat**, adică în loc de e se reprezintă $e + D$, unde D este fixat la alegerea reprezentării.

$D = 127$ pentru simplă precizie și $D = 1023$ pentru dublă precizie.

Exponent	Semnificant	Ce reprezintă	
$e = e_{min} - 1$	$f = 0$	± 0	zero cu semn
$e = e_{min} - 1$	$f \neq 0$	$0.f \times 2^{e_{min}}$	Numere denormalizate
$e_{min} \leq e \leq e_{max}$		$1.f \times 2^e$	
$e = e_{max} + 1$	$f = 0$	$\pm \infty$	infinit
$e = e_{max} + 1$	$f \neq 0$	NaN	NaN-uri

NaN. Avem de fapt o familie de valori NaN, operațiile ilegale sau nedeterminate conduc la NaN: $\infty + (-\infty)$, $0 \times \infty$, $0/0$, ∞/∞ , $x \text{ REM } 0$, $\infty \text{ REM } y$, \sqrt{x} pentru $x < 0$. Dacă un operand este NaN rezultatul va fi tot NaN.

Infinit. Operațiile cu ∞ se definesc ca limite, ex: $1/0 = \infty$, $-1/0 = -\infty$. Valorile infinite dau posibilitatea continuării calculului, lucru mai sigur decât abortarea sau returnarea celui mai mare număr reprezentabil. $\frac{x}{1+x^2}$ pentru $x = \infty$ dă rezultatul 0.

Zero cu semn. Avem doi de 0: $+0$, -0 ; relațiile $+0 = -0$ și $-0 < +\infty$ sunt adevărate. Avantaje: tratarea simplă a depășirilor inferioare și discontinuităților. Se face distincție între $\log 0 = -\infty$ și $\log x = \text{NaN}$ pentru $x < 0$. Fără 0 cu semn nu s-ar putea face distincție la logaritm între un număr negativ care dă depășire superioară și 0.

IEEE Simplă precizie, exemple

S	E	M	Cantitate
0	11111111	000001000000000000000000	NaN
1	11111111	00100010000100101010101	NaN
0	11111111	000000000000000000000000	∞
0	10000001	101000000000000000000000	$+2^{129-127} \cdot 1.101 = 6.5$
0	10000000	000000000000000000000000	$+2^{128-127} \cdot 1.0 = 2$
0	00000001	000000000000000000000000	$+2^{1-127} \cdot 1.0 = 2^{-126}$
0	00000000	100000000000000000000000	$+2^{-126} \cdot 0.1 = 2^{-127}$
0	00000000	000000000000000000000001	$+2^{-126} \cdot 2^{-23} = 2^{-149}$
0	00000000	000000000000000000000000	+0
1	00000000	000000000000000000000000	-0
1	10000001	101000000000000000000000	$-2^{129-127} \cdot 1.101 = -6.5$
1	11111111	000000000000000000000000	$-\infty$

Pentru virgulă flotantă în MATLAB vezi `fpdemo.html`

William Kahan, eminent matematician și informatician, contribuții importante la studiul metodelor precise și eficiente de rezolvare a problemelor numerice pe calculatoare cu precizie finită. A fost principalul arhitect al standardului IEEE 754. Distins cu premiul Turing al ACM în 1989, Fellow al ACM din 1994. Profesor la Universitatea Berkeley, California

Condiționarea unei probleme

- Putem gândi o problemă ca o aplicație

$$f : \mathbb{R}^m \rightarrow \mathbb{R}^n, \quad y = f(x). \quad (16)$$

- Ne interesează sensibilitatea aplicației într-un punct dat x la mici perturbații ale argumentului, adică cât de mare sau cât de mică este perturbația lui y comparativ cu perturbația lui x .
- În particular dorim să măsurăm gradul de sensibilitate printr-un singur număr, numărul de condiționare al aplicației f în punctul x . Vom presupune că f este calculată exact, cu precizie infinită.
- Condiționarea lui f este deci o proprietate inherentă a funcției f și nu depinde de nici o considerație algoritmică legată de implementarea sa.

Condiționarea unei probleme

- Aceasta nu înseamnă că determinarea condiționării unei probleme este nerelevantă pentru orice soluție algoritmică a problemei.
- Soluția calculată cu (16), y^* (utilizând un algoritm specific și aritmetica în virgulă flotantă) este (și acest lucru se poate demonstra) soluția unei probleme „apropiate“

$$y^* = f(x^*) \quad (17)$$

cu

$$x^* = x + \delta \quad (18)$$

- distanța $\|\delta\| = \|x^* - x\|$ poate fi estimată în termeni de precizie a mașinii
- dacă știm cât de tare sau cât de slab reacționează aplicația la mici perturbații, cum ar fi δ în (18), putem spune ceva despre eroarea $y^* - y$ a soluției cauzată de această perturbație.

Condiționarea unei probleme

Fie $x = [x_1, \dots, x_m]^T \in \mathbb{R}^m$, $y = [y_1, \dots, y_n]^T \in \mathbb{R}^n$, $y_\nu = f_\nu(x_1, \dots, x_m)$, $\nu = \overline{1, n}$ — y_ν va fi privit ca o funcție de o singură variabilă x_μ

$$\gamma_{\nu\mu} = (\text{cond}_{\nu\mu} f)(x) = \left| \frac{x_\mu \frac{\partial f_\nu}{\partial x_\mu}}{f_\nu(x)} \right|. \quad (19)$$

Aceasta ne dă o matrice de numere de condiționare

$$\Gamma(x) = \begin{pmatrix} \frac{x_1 \frac{\partial f_1}{\partial x_1}}{f_1(x)} & \cdots & \frac{x_m \frac{\partial f_1}{\partial x_m}}{f_1(x)} \\ \vdots & \ddots & \vdots \\ \frac{x_1 \frac{\partial f_n}{\partial x_1}}{f_n(x)} & \cdots & \frac{x_m \frac{\partial f_n}{\partial x_m}}{f_n(x)} \end{pmatrix} =: [\gamma_{\nu\mu}(x)] \quad (20)$$

și vom lua ca **număr de condiționare**

$$(\text{cond } f)(x) = \|\Gamma(x)\|. \quad (21)$$

Condiționarea unei probleme

Altfel.

$$\|\Delta y\| = \|f(x + \Delta x) - f(x)\| \leq \|\Delta x\| \left\| \frac{\partial f}{\partial x} \right\|$$

unde

$$J(x) = \frac{\partial f}{\partial x} = \begin{bmatrix} \frac{\partial f_1}{\partial x_1} & \frac{\partial f_1}{\partial x_2} & \cdots & \frac{\partial f_1}{\partial x_m} \\ \frac{\partial f_2}{\partial x_1} & \frac{\partial f_2}{\partial x_2} & \cdots & \frac{\partial f_2}{\partial x_m} \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ \frac{\partial f_n}{\partial x_1} & \frac{\partial f_n}{\partial x_2} & \cdots & \frac{\partial f_n}{\partial x_m} \end{bmatrix} \in \mathbb{R}^n \times \mathbb{R}^m \quad (22)$$

este matricea jacobiană a lui f

$$\frac{\|\Delta y\|_\infty}{\|y\|_\infty} \leq \frac{\|x\|_\infty \left\| \frac{\partial f}{\partial x} \right\|_\infty}{\|f(x)\|_\infty} \cdot \frac{\|\Delta x\|_\infty}{\|x\|_\infty}. \quad (23)$$

- Pentru $m = n = 1$ și $x \neq 0, y \neq 0$

$$(\text{cond } f)(x) = \left| \frac{xf'(x)}{f(x)} \right|.$$

- Dacă $x = 0 \wedge y \neq 0$ se consideră eroarea absolută pentru x și eroarea relativă pentru y

$$(\text{cond } f)(x) = \left| \frac{f'(x)}{f(x)} \right|;$$

- Pentru $y = 0 \wedge x \neq 0$ se ia eroarea absolută pentru y și eroarea relativă pentru x
- Pentru $x = y = 0$, se iau erorile absolute

$$(\text{cond } f)(x) = f'(x).$$

- **Număr de condiționare absolută** al unei probleme diferențiabile f în x :

$$\hat{\kappa} = \sup_{\delta x} \frac{\|\delta f\|}{\|\delta x\|} = \|J(x)\|$$

unde $J(x) = [J_{ij}] = [\partial f_i / \partial x_j]$, este jacobianul, iar norma este indusă de normele lui δf și δx

- în cazul unidimensional

$$\hat{\kappa} = |f'(x)|.$$

- **Exemplu:** Funcția $f(x) = \alpha x$

- număr de condiționare absolută $\hat{\kappa} = \|J\| = \alpha$
- număr de condiționare relativă $\kappa = \frac{\|J\|}{\|f(x)\|/\|x\|} = \frac{\alpha}{\alpha x/x} = 1$

- **Exemplu:** Funcția $f(x) = \sqrt{x}$

- număr de condiționare absolută $\hat{\kappa} = \|J\| = \frac{1}{2\sqrt{x}}$
- număr de condiționare relativă $\kappa = \frac{\|J\|}{\|f(x)\|/\|x\|} = \frac{1/(2\sqrt{x})}{\sqrt{x}/x} = \frac{1}{2}$

- **Exemplu:** Funcția $f(x) = x_1 - x_2$ (cu norma ∞)

- număr de condiționare absolută $\hat{\kappa} = \|J\| = \|(-1, 1)^T\| = 2$
- număr de condiționare relativă $\kappa = \frac{\|J\|}{\|f(x)\|/\|x\|} = \frac{2}{|x_1 - x_2| \max\{|x_1|, |x_2|\}}$
- prost condiționată dacă $x_1 \approx x_2$ (anulare)

- Pentru o funcție dată $g(n)$ vom nota cu $\Theta(g(n))$ mulțimea de funcții

$$\Theta(g(n)) = \{f(n) : \exists c_1, c_2, n_0 > 0 \ 0 \leq c_1 g(n) \leq f(n) \leq c_2 g(n) \\ \forall n \geq n_0\}.$$

- Scriem $f(n) = \Theta(g(n))$ pentru a indica $f(n) \in \Theta(g(n))$. Spunem că $g(n)$ este o *margină asimptotică strânsă* (*asymptotically tight bound*) pentru $f(n)$.
- Definiția mulțimii $\Theta(g(n))$ necesită ca fiecare membru al ei să fie *asimptotic nenegativ*, adică $f(n) \geq 0$ când n este suficient de mare.

- Pentru o funcție dată $g(n)$ vom nota cu $O(g(n))$ mulțimea de funcții

$$O(g(n)) = \{f(n) : \exists c, n_0 \ 0 \leq f(n) \leq cg(n), \ \forall n \geq n_0\}.$$

- *margină asimptotică superioară*
- Pentru a indica faptul că $f(n)$ este un membru al lui $O(g(n))$ scriem $f(n) = O(g(n))$.
- Observăm că $f(n) = \Theta(g(n)) \implies f(n) = O(g(n))$, sau $\Theta(g(n)) \subseteq O(g(n))$
- Una dintre proprietățile ciudate ale notației este aceea că $n = O(n^2)$.

- Pentru o funcție dată $g(n)$ vom nota prin $\Omega(g(n))$ mulțimea de funcții

$$\Omega(g(n)) = \{f(n) : \exists c, n_0 \ 0 \leq cg(n) \leq f(n), \ \forall n \geq n_0\}.$$

- *margină asimptotică inferioară*
- Din definițiile notațiilor asimptotice se obține imediat:

$$f(n) = \Theta(g(n)) \iff f(n) = O(g(n)) \wedge f(n) = \Omega(g(n)).$$

- Spunem că funcțiile f și $g : \mathbb{N} \longrightarrow \mathbb{R}$ sunt *asimptotic echivalente*, notație \sim dacă

$$\lim_{n \rightarrow \infty} \frac{f(n)}{g(n)} = 1.$$

- Extinderea notațiilor asimptotice la mulțimea numerelor reale este naturală. De exemplu $f(t) = O(g(t))$ înseamnă că există o constantă pozitivă C astfel încât pentru orice t suficient de apropiat de o limită subînțeleasă (de exemplu $t \rightarrow \infty$ sau $t \rightarrow 0$) avem

$$|f(t)| \leq Cg(t). \quad (24)$$

- Considerăm un *algoritm* \tilde{f} pentru *problema* f
- Un calcul $\tilde{f}(x)$ are *eroarea absolută* $\|\tilde{f}(x) - f(x)\|$ și *eroarea relativă*

$$\frac{\|\tilde{f}(x) - f(x)\|}{\|f(x)\|}$$

- Algoritmul este **precis** dacă (pentru orice x)

$$\frac{\|\tilde{f}(x) - f(x)\|}{\|f(x)\|} = O(\text{eps})$$

unde $O(\text{eps})$ este “de ordinul eps” (vezi slide-ul următor)

- Constanta din $O(\text{eps})$ poate fi foarte mare pentru multe probleme, căci datorită erorilor de rotunjire nu utilizăm nici chiar un x corect.

Detalii asupra notațiilor asimptotice

- Notația $\varphi(t) = O(\psi(t))$ înseamnă că există o constantă C a.î. pentru t apropiat de o limită (de obicei 0 sau ∞), $|\varphi(t)| \leq C\psi(t)$
- **Exemplu:** $\sin^2 t = O(t^2)$ când $t \rightarrow 0$ înseamnă $|\sin^2 t| \leq Ct^2$ pentru un anumit C
- Dacă φ depinde de variabile adiționale, notația

$$\varphi(s, t) = O(\psi(t)) \quad \text{uniform în } s$$

înseamnă că există o constantă C a.î. $|\varphi(s, t)| \leq C\psi(t)$ pentru orice s

- **Exemplu:** $(\sin^2 t)(\sin^2 s) = O(t^2)$ uniform când $t \rightarrow 0$, dar nu dacă $\sin^2 s$ este înlocuit cu s^2
- În margini de forma $\|\tilde{x} - x\| \leq C\kappa(A)\epsilon \|x\|$, C nu depinde de A sau b , dar poate depinde de dimensiunea m

- Un algoritm \tilde{f} pentru problema f este stabil dacă pentru orice x există un \tilde{x} cu proprietatea

$$\frac{\|\tilde{x} - x\|}{\|x\|} = O(\text{eps})$$

a.î.

$$\frac{\|\tilde{f}(x) - f(x)\|}{\|f(x)\|} = O(\text{eps})$$

- Un algoritm \tilde{f} pentru problema f este **stabil** dacă pentru orice x există un \tilde{x} cu proprietatea

$$\frac{\|\tilde{x} - x\|}{\|x\|} = O(\text{eps})$$

a.î.

$$\frac{\|\tilde{f}(x) - f(x)\|}{\|f(x)\|} = O(\text{eps})$$

- “Răspuns aproape corect la problemă aproape exactă”

Stabilitatea

- Un algoritm \tilde{f} pentru problema f este **stabil** dacă pentru orice x există un \tilde{x} cu proprietatea

$$\frac{\|\tilde{x} - x\|}{\|x\|} = O(\text{eps})$$

a.î.

$$\frac{\|\tilde{f}(x) - f(x)\|}{\|f(x)\|} = O(\text{eps})$$

- “Răspuns aproape corect la problemă aproape exactă”
- Un algoritm \tilde{f} pentru problema f este **regresiv stabil** dacă pentru orice x există un \tilde{x} cu proprietatea

$$\frac{\|\tilde{x} - x\|}{\|x\|} = O(\text{eps})$$

a.î.

$$\tilde{f}(x) = f(\tilde{x}).$$

- Un algoritm \tilde{f} pentru problema f este **stabil** dacă pentru orice x există un \tilde{x} cu proprietatea

$$\frac{\|\tilde{x} - x\|}{\|x\|} = O(\text{eps})$$

a.î.

$$\frac{\|\tilde{f}(x) - f(x)\|}{\|f(x)\|} = O(\text{eps})$$

- “Răspuns aproape corect la problemă aproape exactă”
- Un algoritm \tilde{f} pentru problema f este **regresiv stabil** dacă pentru orice x există un \tilde{x} cu proprietatea

$$\frac{\|\tilde{x} - x\|}{\|x\|} = O(\text{eps})$$

a.î.

$$\tilde{f}(x) = f(\tilde{x}).$$

- “Răspuns corect la problemă aproape exactă”

- Cele două axiome ale AVF implică stabilitatea regresivă a operației \circledast

(1) $\forall x \in \mathbb{R}, \exists \epsilon$ cu $|\epsilon| \leq \text{eps}$ a.î. $\text{fl}(x) = x(1 + \epsilon)$

(2) Pentru orice NVF x, y , există ϵ cu $|\epsilon| \leq \text{eps}$ a.î.
 $x \circledast y = (x * y)(1 + \epsilon)$

- **Exemplu:** Scăderea $f(x_1, x_2) = x_1 - x_2$ cu algoritmul

$$\tilde{f}(x_1, x_2) = \text{fl}(x_1) \ominus \text{fl}(x_2)$$

- (1) implică existența $|\epsilon_1|, |\epsilon_2| \leq \text{eps}$ a.î.

$$\text{fl}(x_1) = x_1(1 + \epsilon_1), \quad \text{fl}(x_2) = x_2(1 + \epsilon_2)$$

(continuarea exemplului)

- (2) implică existența $|\epsilon_3| \leq \text{eps}$ a.î.

$$\text{fl}(x_1) \ominus \text{fl}(x_2) = (\text{fl}(x_1) - \text{fl}(x_2))(1 + \epsilon_3)$$

- Combinând, rezultă existența $|\epsilon_4|, |\epsilon_5| \leq 2\text{eps} + O(\text{eps}^2)$ a.î.

$$\begin{aligned}\text{fl}(x_1) \ominus \text{fl}(x_2) &= (x_1(1 + \epsilon_1) - x_2(1 + \epsilon_2))(1 + \epsilon_3) \\ &= x_1(1 + \epsilon_1)(1 + \epsilon_3) - x_2(1 + \epsilon_2)(1 + \epsilon_3) \\ &= x_1(1 + \epsilon_4) - x_2(1 + \epsilon_5)\end{aligned}$$

- Deci, $\text{fl}(x_1) - \text{fl}(x_2) = \tilde{x}_1 - \tilde{x}_2$

- **Exemplu:** Produsul $f(x, y) = x^*y$ calculat cu \otimes și \oplus este regresiv stabil

- **Exemplu:** Produsul $f(x, y) = x^*y$ calculat cu \otimes și \oplus este regresiv stabil
- **Exemplu:** Produsul exterior $f(x, y) = xy^*$ calculat cu \otimes nu este regresiv stabil (în afară de cazul când \tilde{f} are rangul 1)

- **Exemplu:** Produsul $f(x, y) = x^*y$ calculat cu \otimes și \oplus este regresiv stabil
- **Exemplu:** Produsul exterior $f(x, y) = xy^*$ calculat cu \otimes nu este regresiv stabil (în afară de cazul când \tilde{f} are rangul 1)
- **Exemplu:** $f(x) = x + 1$ calculat cu $\tilde{f}(x) = \text{fl}(x) \oplus 1$ nu este regresiv stabil (considerăm $x \approx 0$)

- **Exemplu:** Produsul $f(x, y) = x^*y$ calculat cu \otimes și \oplus este regresiv stabil
- **Exemplu:** Produsul exterior $f(x, y) = xy^*$ calculat cu \otimes nu este regresiv stabil (în afară de cazul când \tilde{f} are rangul 1)
- **Exemplu:** $f(x) = x + 1$ calculat cu $\tilde{f}(x) = \text{fl}(x) \oplus 1$ nu este regresiv stabil (considerăm $x \approx 0$)
- **Exemplu:** $f(x, y) = x + y$ calculat cu $\tilde{f}(x, y) = \text{fl}(x) \oplus \text{fl}(y)$ este regresiv stabil

Teoremă (Precizia unui algoritm regresiv stabil)

Daca se utilizează un algoritm regresiv stabil pentru a rezolva problema f cu numărul de condiționare κ , eroarea relativă satisface

$$\frac{\|\tilde{f}(x) - f(x)\|}{\|f(x)\|} = O(\kappa(x)\text{eps})$$

Demonstrație.

Stabilitatea regresivă înseamnă $\tilde{f}(x) = f(\tilde{x})$, pentru un anumit \tilde{x} a. î. $\frac{\|\tilde{x} - x\|}{\|x\|} = O(\text{eps})$. Definiția numărului de condiționare ne dă

$$\frac{\|\tilde{f}(x) - f(x)\|}{\|f(x)\|} = (\kappa(x) + o(1)) \frac{\|\tilde{x} - x\|}{\|x\|}$$

unde $o(1) \rightarrow 0$ la fel ca $\text{eps} \rightarrow 0$. Combinând aceste două se obține rezultatul dorit. □

References I

- James Demmel, *Applied Numerical Linear Algebra*, SIAM, Philadelphia, 1997.
- W. Gautschi, *Numerical Analysis. An Introduction*, Birkhäuser, Basel, 1997.
- D. Goldberg, *What every computer scientist should know about floating-point arithmetic*, Computing Surveys **23** (1991), no. 1, 5–48.
- Nicholas J. Higham, *Accuracy and Stability of Numerical Algorithms*, SIAM, Philadelphia, 1996.
- M. L. Overton, *Numerical Computing with IEEE Floating Point Arithmetic*, SIAM, Philadelphia, 2001.
- J. Stoer, R. Burlisch, *Introduction to Numerical Analysis*, 2nd ed., Springer Verlag, 1992.

References II

- C. Überhuber, *Computer-Numerik*, vol. 1, 2, Springer Verlag, Berlin, Heidelberg, New-York, 1995.
- C. Ueberhuber, *Numerical Computation. Methods, Software and Analysis*, vol. I, II, Springer Verlag, Berlin, Heidelberg, New York, 1997.